

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autoritatea națională de reglementare în domeniul energiei (ANRE)

Strona przeciwna: Societatea de Producere a Energiei Electrice în Hidrocentrale Hidroelectrica SA

Sentencja

Artykuły 35 i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe, które, zgodnie z wykładnią organu odpowiedzialnego za ich stosowanie, nakładają na krajowych producentów energii elektrycznej obowiązek oferowania całości dostępnej energii elektrycznej na platformach prowadzonych przez jedyne operatora wyznaczonego do świadczenia usług obrotu dla krajowego rynku energii elektrycznej, stanowią środek o skutku równoważnym z ograniczeniem ilościowym w wywozie, którego nie można uzasadnić względami bezpieczeństwa publicznego związanymi z bezpieczeństwem dostaw energii elektrycznej, ponieważ takie przepisy nie są proporcjonalne do zamierzonego celu.

(¹) Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Cali Apartments SCI (C-724/18), HX (C-727/18) / Procureur général près la cour d’appel de Paris, Ville de Paris

(Sprawy połączone C-724/18 i C-727/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2006/123/WE – Zakres stosowania – Wielokrotny, krótkoterminowy wynajem umeblowanych lokali klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nich zameldowania – Uregulowanie krajowe przewidujące system uprzednich zezwoleń w odniesieniu do pewnych określonych gmin, nakładające na owe gminy obowiązek ustanowienia warunków udzielania zezwoleń przewidzianych w tym systemie – Artykuł 4 ust. 6 – Pojęcie „systemu zezwoleń” – Artykuł 9 – Względy uzasadniające – Niewystarczająca podaż przystępnych cenowo mieszkań na wynajem długoterminowy – Proporcjonalność – Artykuł 10 – Wymogi dotyczące warunków udzielania zezwoleń]

(2020/C 390/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cali Apartments SCI (C-724/18), HX (C-727/18)

Strona przeciwna: Procureur général près la cour d’appel de Paris, Ville de Paris

Sentencja

- 1) Artykuły 1 i 2 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa ta ma zastosowanie do uregulowania państwa członkowskiego dotyczącego działalności polegającej na wielokrotnym, krótkoterminowym, odpłatnym wynajmie umeblowanych lokali mieszkalnych klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nich zameldowania, wykonywanej zawodowo lub niezawodowo.
- 2) Artykuł 4 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe, które ustanawia wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia na prowadzenie niektórych rodzajów działalności polegającej na wynajmie lokali mieszkalnych, wchodzi w zakres pojęcia „systemu zezwoleń” w rozumieniu pkt 6 tego artykułu.

- 3) Artykuł 9 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe, które w celu zapewnienia wystarczającej podaży przystępnych cenowo mieszkań na wynajem długoterminowy obejmuje niektóre rodzaje działalności polegającej na wielokrotnym, krótkoterminowym, odpłatnym wynajmie umeblowanych lokali mieszkalnych klientom zatrzymującym się przejazdem, niedokonującym w nich zameldowania, systemem uprzednich zezwoleń mającym zastosowanie w pewnych gminach, w których napięcie w zakresie czynszów jest szczególnie wyraźne, jest uzasadnione nadrzędnym względem interesu ogólnego związanym z przeciwdziałaniem problemowi niedoboru mieszkań na wynajem oraz proporcjonalne do zamierzonego celu, ponieważ celu tego nie można osiągnąć za pomocą mniej restrykcyjnych środków, w szczególności z uwagi na to, iż kontrola następcza miałaby miejsce zbyt późno, by odnieść rzeczywisty skutek.
- 4) Artykuł 10 ust. 2 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które ustanawia system uzależniający prowadzenie niektórych rodzajów działalności polegającej na odpłatnym wynajmie umeblowanych lokali mieszkalnych od uzyskania uprzedniego zezwolenia, opiera się na kryteriach związanych z wynajmowaniem danego lokalu „wielokrotnie, krótkoterminowo, klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nim zameldowania”, oraz przyznaje organom lokalnym uprawnienie do określenia, w ustanowionych w tym uregulowaniu ramach, warunków udzielania zezwoleń przewidzianych w owym systemie w świetle celów zróżnicowania społecznego, z uwzględnieniem charakterystyki lokalnych rynków mieszkaniowych i konieczności nie pogłębiania problemu niedoboru mieszkań, z możliwością uzupełnienia ich w razie potrzeby o obowiązek rekompensaty w postaci dodatkowego, jednoczesnego przekształcenia w mieszkania lokali o innym sposobie użytkowania, o ile rzezone warunki udzielania zezwoleń są zgodne z wymogami ustanowionymi we wspomnianym przepisie, a rzezony obowiązek może zostać spełniony w warunkach przejrzystości i łatwej dostępności.

(¹) Dz.U. C 35 z 28.1.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – postępowanie karne przeciwko JZ

(Sprawa C-806/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Powrót nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Dyrektywa 2008/115/WE – Artykuł 11 – Zakaz wjazdu – Obywatel państwa trzeciego, wobec którego orzeczono taki zakaz, lecz który nigdy nie opuścił danego państwa członkowskiego – Uregulowanie krajowe przewidujące karę pozbawienia wolności za przebywanie tego obywatela w tym państwie członkowskim, gdy jest świadomy wydanego wobec niego zakazu wjazdu]

(2020/C 390/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

JZ

Sentencja

Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, a w szczególności jej art. 11, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które przewiduje, że karę pozbawienia wolności można orzec wobec nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego, względem którego zostało ukończone postępowanie w sprawie powrotu określone w tej dyrektywie, mimo że zainteresowany nie opuścił rzeczywiście terytorium państw członkowskich, jeżeli zarzucane zachowanie jest definiowane jako nielegalny pobyt ze świadomością zakazu wjazdu orzeczonego w szczególności z powodu uprzedniej karalności zainteresowanego lub zagrożenia, jakie stanowi on dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa narodowego, pod warunkiem że zarzucane zachowanie nie jest definiowane poprzez odniesienie do naruszenia tego zakazu wjazdu oraz że uregulowanie to jest wystarczająco dostępne, precyzyjne i przewidywalne w zakresie jego stosowania, tak aby uniknąć wszelkiego ryzyka arbitralności. Dokonanie stosownych ustaleń należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 122 z 1.4.2019.